

„Mluvení se přeceňuje. Mlčeti zlato.“ Vyplivl jsem pero na stůl. Skutálelo se Tomovi do klína.

Nejspíš mě chtěl pozvat na rodinnou večeři nebo ještě hůř – na golf. Z důvodů, jež byly za hranicí mého chápání, můj obchodní partner nepochopil, že mě socializování naprosto nezajímá, a jeho milovaný geriatrický sport ještě míň. Moje koníčky zahrnovaly crossfit, frndy a červené maso. A nade všechno – aby mi všichni dali pokoj. Neměl jsem rodinu a takhle mi to vyhovovalo. A snažit se mě angažovat v té svojí Tomovi rozhodně nevynášelo žádné kladné body.

Jeho neustálé zohledňování naší společné minulosti mě jen přesvědčovalo, abych s tím trávil *méně* času. Už tak jsme spolu strávili mládí. A ani jeden z nás si ho neužil.

„Jde o práci.“ Popadl z mého stolu protistresový míček a začal ho mačkat v dlani.

Zdráhavě jsem odtrhl pohled od obrazovky a dal si tak pauzu od mailu, kde jsem psal klientovi upozornění, že jestli se bude na instagramu dál vychloubat svou sbírkou rolexek, chybí mu jen docela málo, aby ho někdo oloupil.

Byl jsem spolumajitel firmy Ochrana a bezpečnost Lockwood & Whitfield. Jako takový jsem trávil dny vysvětlováním připitomělým, bohatým lidem, proč musí přestat dělat kraviny, které je můžou ohrozit. V tomto případě dotyčný dědic nedodržel naši smlouvu. Agent, jehož jsem najal, aby ho chránil, si stěžoval, že Vasily informoval svých 2,3 milionu sledovatelů, ve kterém hotelu v New Yorku přebývá, včetně patra.

Ten chlap si nezasloužil svoje jmění ani kyslík, který spotřebovával.

Dělat chůvu bohatým idiotům nebyl zrovna splněný sen. Nicméně to bylo dobře placené a rozhodně to

na plné čáře vítězilo nad vším, co by muž mých schopností mohl jako zaměstnání vykonávat. Druhá možnost byl nájemný zabiják. Lidi sice rád nemám, ale ani netoužím nijak zvlášť skončit ve vězení.

Tom ke mně po stole postrčil časopis.

„Co to má být?“ Vzal jsem do ruky ten bulvární plátek. Z titulní stránky na mě civěla pořádně opilá mladá žena s vlasy jako princezna od Disneyho. Z roztržených šatů jí trčelo ven prso. Bradavku měla zakrytou drobnou žlutou hvězdičkou. V titulku stálo: *Průšvihářka má zase potíže! Pařmence vyklouzla ven bradavka.*

„To je fuk.“ Hodím časopis Tomovi zpátky do klína. „Odpověď už mám – naprostá troska.“

„Hodně *sexy* troska,“ opravil mě Tom a uculil se. „Uvnitř jsou necenzurované fotky.“

„To jsou bezva zprávy pro moje třináctileté já. Jako dospělý člověk bych rád věděl, co to má společného s námi?“

„Hallie Thorneová.“ Tom mi hodil časopis zpátky do rukou. „Už víš?“

„A měl bych?“ Opřel jsem se. Ta konverzace už mě nudila, na televizi jsem nekoukal, byla totiž plná lidí, a jak už jsem zmiňoval – nesnáším je. Televize mi navíc připomínala, že ostatní lidé měli věci, které já neměl – přátelé, rodiny, koníčky. Tahle žena vypadala jako typ, co na kabelovce nabízí nezajímavé proměny vzhledu.

„Dcera prezidenta Anthonyho Thornea.“

Věnoval jsem časopisu další lhostejný pohled. „Nejspíš se podobá klukovi, který jim chodil čistit bazén.“

Vůbec se svému otci nepodobala. Na druhou stranu byl fakt, že její otec nevypadal jako pin-up kočička z OnlyFans.

„Nicméně,“ pokračoval Tom. „Právě jsem dotelefonoval s Robertem McAfeem, bývalým šéfem Thor-